

Alexejs dröm

Han lärde känna den kristna tron när han läste mellan raderna i en ateistisk tidskrift i kommunistryssland. Nu är han diakon, 33 år gammal och i juli kommer han att prästvigas. Alexej Yandusjev-Rumiantsevs dröm är att som katolsk präst kunna hjälpa sitt land.

2006-10-19

Han talar fem språk och har tagit ingenjörsexamen jämte teologiexamen vid S:t Petersburg-universitetet och examen i filosofi i

Liechtenstein. Dessutom önskar han lära sig portugisiska för det är det språk som talas i Fatima. Och när han blir präst vill han ordna med resor till Fatima, till denna jungfruns helgedom som har så mycket att göra med Rysslands nutidshistoria.

Alexej Yandusjev-Rumiantsev är för närvarande diakon i den ryska katolska kyrkan. I juni år 2007 kommer han att bli prästvigd och därefter kommer han att kunna förverkliga sin dröm som är att bli kyrkoherde för en församling i sitt land.

Han föddes i S:t Petersburg när denna stad ännu hette Leningrad för 33 år sedan i en familj som tillhörde den ortodoxa kyrkan. Hans föräldrar lät honom inte få en religiös uppfostran men när han var 15 år gammal...

Hur upptäckte du din kallelse först som kristen och sedan också som präst?

Det är en lång historia. Min familj är ortodox men inte så värst praktiserande. När jag föddes, år 1973, hade min far just fått jobb i en stor affärskedja och på grund av läget i mitt land vid den tiden hade mitt dop kunnat äventyra den posten och hela familjen. Den som ville låta döpa sitt barn var tvungen att lämna in sitt pass och informationen fördes sedan vidare till de politiska myndigheterna och hemliga polisen. Därför föredrog de att inte låta döpa mig.

I er familj praktiserade man alltså inte sin tro?

Mina föräldrar trodde på Gud men de gjorde inget särskilt för att låta mig få trosundervisning. De behöll några traditioner, gick i kyrkan några gånger om året och hade några

religiösa bilder hemma, men inget annat.

Och hur upptäckte du religionen?

Jag upptäckte den själv. När jag var 12 år gammal började jag intressera mig för religionen. Jag trodde på Någon – inte på Något – och önskade vända mig till denne Någon. En dag fick jag i mina händer en tidskrift som hette ”Vetenskap och religion” som hade publicerats av ”Sovjetunionens ateistiska sällskap”. Det var en tidskrift som ingen läste men som behandlade ett ämne som intresserade mig mycket. Jag förstod undermedvetet att detta var det enda sätt på vilket jag skulle få veta något alls om religion. Jag prenumererade på tidskriften och under fem år kunde jag läsa mellan raderna det som det handlade om i denna tidskrift.

I vad bestod den ateistiska propagandan?

Det var framför allt ett ständigt angrepp mot religionen i de viktigaste medierna. Man ville framför allt få människor att tro att kyrkorna försökte förmedla något som hörde till den gamla mytologin som saknade vetenskaplig grund och att man gjorde detta för att kunna kontrollera människorna och få deras pengar.

Vad menar du när du säger att du "läste mellan raderna" i denna ateistiska tidskrift?

Jag var intresserad av religionen, inte av det som denna tidskrift påstod. Därför kunde jag i dem trots att de försvarade den ateistiska läran så citerade de i själva verket texter ur den heliga Skrift och talade om kyrkan och om Jesus Kristus. Och eftersom jag inte hade tillgång till andra källor klarade jag mig med dessa. Jag började tro att om det var så att man talade illa om något eller

någon så var det för att dessa i själva verket inte var så dåliga. Det kunde jag på nytt se när det gällde Opus Dei. Jag läste stark kritik i en bok där man också kritiserade malteserorden.

Man sade att det var en farlig organisation, skrev hur grundandet hade gått till och gav till och med adressen till huvudsätet där man sade att "ledaren" bodde. Då beslöt jag mig för att skriva till honom för att få mer information. Men det var efteråt, när jag redan var katolik.

Det verkar som om ni var en ung man med starkt kritiskt sinne.

När jag nu ser tillbaka förstår jag att det var Herren som ledde mig på denna väg. Jag visste att man ej fick tala om dessa frågor och därför diskuterade jag dem inte med någon men jag blev mer och mer intresserad av dem. När jag fyllde 15 år sade jag till min far att jag ville ta emot dopet i den ortodoxa kyrkan.

Han motsatte sig inte detta utan sökte till och med upp en av sina vänner, en ortodox präst som arbetade som mekaniker i Leningrad, och bad honom att döpa mig i hemlighet.

Hur lärde ni sedan känna den katolska kyrkan?

Eftersom det talades så illa om den önskade jag lära känna den. I telefonkatalogen fann jag adressen till den katolska kommuniteten i S:t Petersburg men kyrkan var alltid stängd. Efter att ha försökt flera gånger kom jag fram till kommuniteten men prästen var misstänksam mot mig. Han trodde att jag kanske var en ung spion från KGB. På den tiden fanns det ju spioner. Men när han såg att jag gick i hans kyrka gjorde han upp ett möte med mig så att vi kunde tala med varandra. Vi kom överens om att jag skulle följa efter honom när mässan

var slut ända till en plats som låg långt bort där vi kunde tala i lugn och ro. Det var år 1989 och det var en politiskt sett mycket orolig tid. Trots detta bad jag efter att ha gått i utbildning en tid att få bli upptagen i den katolska kyrkan som en fullvärdig medlem.

Varför just den katolska kyrkan?

Man hade alltid talat om kyrkorna, i plural. Och jag brukade fråga mig vilken som var den riktiga. När jag sökte efter svaret i Evangeliet upptäckte jag att Jesus hade grundat en enda kyrka, och att han dessutom hade bett för dess enhet. Jag upptäckte också att Kristus själv satt Petrus som överhuvud för denna enda kyrka. Om påven är Petri efterträdare så förstår man allt det andra som en följd av detta.

Hur bar ni er åt efter detta?

När jag slutade skolan skrev jag in mig vid universitetet. Jag läste till en ingenjörsexamen och sedan påbörjade jag studier i kyrkohistoria och filosofi i den katolska Thomas av Aquino-skolan. Jag fick till slut en full examen i vart och ett av dessa ämnen. Det var under den tiden som jag kom i kontakt med Opus Dei, eftersom jag var så förundrad över den fientliga kampanj som man lät denna institution utstå.

Vad blev ditt intryck?

Mycket bra. Jag lärde känna personer som inte gör propaganda utan som på ett enkelt och djupt sätt förmedlar vad det kristna livet är. I Ryssland behöver vi verkligen lära känna arbetsevangeliet om hur vi kan lära känna Gud i det vanliga livet, genom att lära oss att göra vårt arbete väl. Jag är säker på att Verket skulle kunna göra mycket gott hos mitt folk. Jag tycker mycket om idén

om den ständiga utbildningen. Vi behöver den.

Vad var det som fick dig att bestämma dig för att träda in i seminariet?

Fastän jag inte hade talat med någon var det en idé som jag haft redan sedan länge. Jag trodde att jag inte skulle klara det, att jag inte uppfyllde alla villkoren för att ge mig helt åt en sådan kallelse. Jag hade avslutat mina studier och hade även tillbringat ett år utomlands – det var när jag studerade fenomenologi i Liechtenstein-, och mitt arbetsliv hade börjat. Men en dag frågade en präst mig en passant: ”Skulle du kunna tänka dig att bli präst?” Jag sade genast nej men den natten fick jag inte en blund i ögonen. Jag återvände för att tala med denna präst och sade honom denna gång sanningen, att jo, jag hade tänkt på det men kände mig inte värdig och ej

heller att jag hade tillräckliga krafter för att kunna göra det. Han förklarade för mig att Gud ger oss styrka om vi verkligen vill något och i slutet av år 2000 trädde jag in i seminariet. Nästa år, om Gud vill, kommer jag att vara präst.

Hur ser situationen ut för religionen i Ryssland av idag?

Sedan kommunismens fall år 1989 är vi med om en riktig andlig vår. I våra dagar har detta fenomen fått sina riktiga dimensioner, dvs. det är bara de som verkligen är övertygade som är kvar, inte de som bara var offer för övergående stämningar från den första tiden. Men jag får säga att det är många som verkligen är intresserade i ”sådant som har med Gud att göra”.

Och hur är relationen mellan ortodoxa och katoliker?

Det beror mycket på person och plats. I S:t Petersburg finns det till exempel en stor tradition och vilja till dialog som det kanske inte finns i andra städer. Under det senaste året har dialogen mellan dem förbättrats och det gör att vi hyser hopp om att det skall fortsätta på samma sätt.

Råder det några fördomar mot katoliker?

Vi finner framför allt myter, fördomar mot oss. Da Vinci-koden har till exempel inte gjort att man tvivlar när det gäller Evangeliet, däremot har den katolska kyrkan blivit föremål för tvivel. Men det räcker att tålmodigt förklara och då upplöses många missförstånd.

Vad är er dröm för den närmsta framtiden?

Att bli en katolsk präst och tjäna mitt hemland Ryssland.

.....

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/alexejs-drom/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/alexejs-drom/) (2025-08-15)